

Àudio del Prelat: Corregir el qui s'equivoca

Mons. Xavier Echevarría reflexiona sobre la correcció fraterna, que “apunta un deure de tots els cristians. Quan algú ens fa una advertència per el nostre bé, hi hem de veure una manifestació de la misericòrdia divina, que es serveix d'instruments humans per guiar-nos pel camí del bé”.

01/07/2016

La història de la salvació ens mostra un continu alternar-se de l'amor misericordiós de Déu i de la debilitat dels homes. Com una mare segueix per la casa al fill més petit, evitant-li perills o danys, així ha guiat Déu la humanitat al llarg dels segles.

Cadascun de nosaltres ha pogut experimentar en la seva vida aquesta guia, aquesta mà propera de la Providència divina. I per això, quantes caigudes o equivocacions en el nostre caminar han esdevingut en ocasions de trobada amb el Senyor!

Corregir qui s'equivoca ens anuncia una obra de misericòrdia que el Senyor va exercir constantment, com llegim als relats bíblics, cada vegada que els homes s'empenyoraven –i podem dir, ens entossudim— en emprendre el camí del mal. La història del Poble elegit és una clara manifestació d'aquesta cura divina. En moltes situacions, Jahvè podria haver-los deixat de la seva mà, però

sempre –també de vegades amb càstigs i altres amb advertències dels profetes–, tornava a atreure'ls cap a Si, reencaminant-los per les vies de la salvació.

Amb l'encarnació del Verb, la misericòrdia de Déu ha pres un rostre humà: el de Jesús. Déu s'ha agermanat amb nosaltres per cercar-nos d'un en un: en les nostres circumstàncies, amb les nostres característiques, amb els molts o pocs talents que tinguem. En l'Evangeli, veiem que Jesucrist no s'absté de reprendre, de corregir, qui desitja portar pel camí recte; no només els fariseus que rebutjaven el seu missatge, sinó també els seus amics: Pere, fins i tot amb duresa, quan l'Apòstol li insinua que ha d'evitar la Passió; o Marta, a Betània, amb dolçor, per preocupar-se en excés de les tasques de la casa. El Senyor sabia utilitzar el to i el

llenguatge que més convenia a cada persona.

Seguint l'exemple del Senyor, recordem que la correcció fraterna practicada amb rectitud, sense humiliar, ha estat un ajut a l'Església des dels començaments. “Germans – va escriure sant Pau als Gàlates–, si descobriu que algú ha comès una falta, vosaltres, els qui heu rebut l'Esperit, ajudeu-lo a refer-se, amb esperit de dolcesa, i penseu en vosaltres mateixos, que també podríeu caure en temptació”. No assenyala l'Apòstol una altra cosa diferent sinó el mandat de Jesús: “Si el teu germà et fa una ofensa, vés a trobar-lo i, tot sol amb ell, fes-li veure la seva falta. Si t'escolta, t'hauràs guanyat el germà”.

Per tant, la correcció fraterna apunta un deure de tots els cristians. Quan algú ens fa una advertència per al nostre bé, hi hem de veure una

manifestació de la misericòrdia divina, que se serveix d'instruments humans a fi de guiar-nos pel camí del bé. En un primer moment, potser ens resulta amarga, poc agradable.

L'orgull pot impulsar-nos a rebel·lar-nos, a buscar excuses que sempre són fàcils de trobar. Tanmateix, si es considera en la presència de Déu aquesta advertència, sorgirà l'agraïment sincer perquè algun ha pres la molèstia d'advertir-nos un error que no havíem percebut.

No subestimem aquí el poder de la misericòrdia, ja que una correcció fraterna acceptada amb humilitat, pot consolidar una relació, reforçar una amistat, evitar complicacions futures o ser el punt d'inici d'una nova etapa en la vida.

Fa anys, el Papa Benet XVI –a qui hem d'estar molt agraïts— es va referir àmpliament a aquesta manifestació de la caritat. «Avui som

generalment molt sensibles –deia– a l'aspecte del cuidat i de la caritat en relació amb el bé físic i material dels altres, però callem gairebé per complet respecte a la responsabilitat espiritual envers els germans». I afegia: «Davant el mal no s'ha de callar. Penso aquí en l'actitud d'aquells cristians –confirmava el Papa– que, per respecte humà o per simple comoditat, s'adeqüen a la mentalitat comuna, en lloc de posar en guàrdia els seus germans sobre les maneres de pensar i d'actuar que contradiuen la veritat i no segueixen el camí del bé.»

Per això, us dic a tots i em dic a mi, en ajudar amb la correcció fraterna, cal guiar-se per la caritat i la prudència, buscant el moment oportú i la manera més adequada de parlar, per no ferir innecessàriament aquesta germana o aquest germà nostre. El mateix sant Pau animava els Gàlates a corregir-se «amb

dolçor». Llavors, per fer bé una correcció fraterna el millor serà pensar sobre aquesta manera d'ajudar en la presència de Déu, pregant l'Esperit Sant que posi a la nostra boca les paraules oportunes, amb plena rectitud d'intenció.

Pot sorgir la temptació de pensar que aquesta advertència caurà en sac foradat, o que aquesta persona no lluitarà per canviar, o que els seus problemes no ens afecten... I no és així. Els qui som a l'Església formem un cos unit, i els errors dels altres, sense escandalitzar-nos i sense judici crític, han de despertar en nosaltres sentiments de misericòrdia i necessitat d'ajudar amb caritat.

Quan es corregeix, és necessari també comptar amb el temps: la gràcia intervé de manera efectiva, però les persones necessiten – necessitem— temps per assolir el canvi oportú. Recordem que l'apòstol

Pere no va acceptar que Crist anés a la mort, ni tan sols després d'haver-li ho anunciat el Mestre, i ho va fer expressament i amb energia. Va ser precis que el contemplés en cadenes per posar en la seva ànima que aquell sacrifici era la Voluntat de Déu.

Potser també a nosaltres ens passa que, després d'haver corregit algú, la seva actitud no es mudi i persisteixi en l'error. En aquests casos, preguem per aquesta persona, ja que l'oració és la primera manera d'ajudar. Una vegada plantada la llavor de la misericòrdia, cal regar-la amb oració, amb paciència i afecte humà, i així aquesta llavor germinarà i donarà fruit.

Considerem a més que amb la pràctica de la correcció fraterna es combaten eficaçment les xafarderies i els comentaris irònics, que tant dany causen en les relacions

familiars i socials. Aquest pot ser un bon propòsit per al Jubileu de la misericòrdia: evitar fins i tot la més petita crítica als nostres parents o amics, als superiors i als qui depenen de nosaltres, a coneguts i desconeguts. Pot semblar-nos tasca no fàcil, ja que al llarg de la jornada es presenten nombrosos frecs i malentesos; però, si ens afanyem, amb l'ajut i la fortalesa de Déu, serem sembradors d'una serenitat que aporta qui fuig de la confrontació i proposa solucions positives.

Ajudem-nos doncs mútuament amb el bàlsam de la misericòrdia. Ningú no aconseguirà la felicitat si la cerca ell sol. No siguem aliens a les lluites dels altres i demanem al Senyor la senzillesa de cor per acceptar les correccions amb humilitat i agraïment, quan ens les facin; i per ajudar corregint amb afecte i

comprensió els qui hàgim de prestar aquest ajut.

► Tots els àudios sobre les obres de misericòrdia

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/audio-del-
prelat-corregir-al-qui-sequivoca/](https://dev.opusdei.org/ca/article/audio-del-prelat-corregir-al-qui-sequivoca/)
(05/08/2025)